

Sagen, først kommer til Rigsdagens Kundskab flere Aar efter. Det kan jo endogsaa godt tænkes, at der med Hensyn til disse Udgifter, denne 9 Gange fordoblede Udgift ved smitsomme Sygdomme hos Husdyrene, er blevet vist en utidig Flothed fra de underordnede Embedsmænds og Funktionærers Side, naar der indtræder saadan noget, og der bliver Panik paa Egnen, sparer man ikke paa Penge. Hvis det nu altsaa var kommet baade til Ministerens og til Rigsdagens Overvejelse, om det nu ikke var for galt at give alle disse Penge ud i Anledning af smitsomme Sygdomme hos Husdyrene, kunde man maaske have sparet noget i det løbende Finansaar, ikke at tale om senere. Den Betydning har det altsaa, at der bliver søgt Bevilling paa Tillægsbevillingsloven, og det er overhovedet af Betydning at opretholde den Regel, at Statens Indtægter og Udgifter skulle afholdes i Henhold til et Budget, som lægges i Forvejen. Naar det nu er Grundlovens Regel, at man skal have en Finanslov med en Tillægsbevillingslov, bør man ogsaa i saa vidt Omfang, som muligt se at efterkomme det.

Jeg gaar derefter over til de saakaldte „Bemærkninger angaaende Gendarmerikorpsets Afvikling“. Den ærede Ordfører har jo allerede fremstillet, hvorledes Sagen er kommen frem. Det var vistnok først Statsrevisorerne, der oversaa, at nogle Oplysninger, der forelaa i et Statsregnskab, kunde betragtes som afsluttende Regnskab for Gendarmerikorpset. Vi, som den Gang sad i det paagældende Udvalg her i Lands tinget, saa det oprigtig talt heller ikke, saa det passerede ogsaa os, uden at vi vare opmærksomme paa det; men til Slutning kom det frem, man syntes, man skulde have et afsluttende Regnskab for Gendarmerikorpset, og saa blev man enig om, at det skulde forelægges, og det kom da frem for Statsrevisorerne i dette Regnskabsaar, vi nu beskæftige os med. Det ses at have ligget i Finansministeriet et helt Aar, og at Finansministeriet ganske har glemt det. Finansministeriet skrev til Krigsministeriet, og dette skrev tilbage til Finansministeriet: Vi fremsende her en Genpart af en Skrivelse, som vi afsendte i Fjor. Man kunde gaa ud fra, at Finansministeriet gemte sine Skrivelser, thi dette Regnskab har altsaa ligget et helt Aar og er nu kommet frem. Dette Regnskab eller denne summariske Oversigt, hvad man nu vil kalde det, har den mærkelige Overskrift baade med Hensyn til Udgifter og Indtægter, at den kaldes „Beregning over Ind-

tægter paa Restancekontoen under Konto S.: Udgifter til det militære Gendarmerikorps for 1893—94 i April Kvartal i 1894“; det siges altsaa, at det er Udgifter ved Gendarmerikorpset for 1893—94, men de ere afholdte i April Kvartal 1894, og det samme siges om Indtægterne. Derved er at mærke, at det selvfølgelig er Indtægter og Udgifter, der vedrøre Gendarmerikorpset, og det er ogsaa givet, at de ere indgaaede eller udgivne i April Kvartal 1894, men Sagen er den, at disse Udgifter og Indtægter ogsaa falde, efter at Finansaaret 1893—94 var afsluttet. Hertil er det saa, at man siger: Ja, men vi ere jo ikke komne ud over den saakaldte Supplementsperiode, som er April Kvartal, og som Følge deraf kunne vi jo tage disse Penge paa den Bevilling, som gjaldt for Aaret 1893—94, uagtet vi ere komne ud over det Aar, vi tage dem med andre Ord som Restanceposter, som af en eller anden Grund ikke have kunnet komme til Udgift i Finansaaret, vi tage dem nu i Supplementsperioden. Jeg bemærker herved, at det for saa vidt er ligegyldigt med Hensyn til dette Spørgsmaal, at der fra 1893—94 ikke forelaa en regelmæssig Finanslov. Forholdet vilde have været det samme, om der havde været en regelmæssig Finanslov, medens der nu kun var en foreløbig Bevilling, saa det skal jeg ikke dvæle ved, det behøver jeg ikke at komme ind paa. Men det Spørgsmaal, som ganske vist er interessant, og som man maaske nok kan kalde, som den ærede Ordfører sagde, akademisk, idet det ikke har fremkaldt nogen Indstilling, som Rigsdagen skulde tage Beslutning om, men som dog har en almindelig statsretslig Interesse, er netop det: under hvilke Omstændigheder er man berettiget til at afholde Indtægter og Udgifter i den saakaldte Supplementsperiode, det vil sige, efter at det paagældende Finansaar er udløbet. Dertil vil jeg nu sige, at man vistnok let kan blive enig om, at det, der saaledes kan afholdes, er Ting, som man har forudsagt vilde komme til Udgift eller Indtægt i selve Finansaaret, men af en eller anden Grund ikke kom til Indtægt eller Udgift, og som man derfor betragter som Restancer, som man indkræver eller udbetaler i Supplementsperioden. Men denne Betragtning gælder ikke om det, her foreligger; thi den Gang man gav Bevillingen om Gendarmerikorpset paa den foreløbige Bevilling for 1893—94, da hverken forudsatte eller forudsaa man, at Gendarmerikorpset skulde blive afviklet i April Kvartal 1894, ja